PITYPANG ÚJSÁG – ŐSZ 2026

SZIGETSZENTMIKLÓSI PITYPANG ÓVODA ÉS CSERBÓKA TAGÓVODA

Tartalom

Vers 3
Egyszer volt, hol nem volt 4
Őszi kincskereső 6
Manóműhely 7
Játékos fejlesztő feladatok 8
Egyszer volt, hol nem volt 13

szerkesztette: Szegfü-Raffer Petra boítókép: pinterest

Vers

Hétvári Andrea: Október (részlet)

Aranyfonál-gombolyag
elgurult a fák alatt.
Ősz tündére lépeget,
Elvarázsol réteket.

Itt egy dió, ott egy gomba,
kiszínezi mindet sorra.
Narancssárga, piros, barna
Festéket hint az avarra.

Hajában az őszi dér,
csillog sok-sok falevél.
Az erdőben szórja szét
aranyfényű köntösét.

Egyszer volt, hol nem volt

Bálint Ágnes: Mazsola történetek – Az ehető ház

A Futrinka utca végén, szinte már a mezőn, ócska, molyette kalap hevert. Ez alatt a kalap alatt tanyázott Manófalvi Manó, a madárijesztők barátja.

Régebben a kalap is egy madárijesztő fején díszelgett, de amióta Manófalvi Manó megörökölte, és házszámtáblát szerelt rá, ház lett belőle.

Sajnos, október végén, egy este a szél elfújta a kalapot házszámtáblástól, és Manófalvi Manó födél nélkül maradt.

Más lakás után kellett néznie.

Szerencsére talált a mezőn egy jókora sütőtököt, aminek a cinkék már kivájták a belét.

- Ez megteszi! - vélekedett a manó. - Korántsem lesz olyan meleg, mint a kalap, de legalább nem fújhatja el egykönnyen a szél.

Fakéregből ajtót, ablakot mesterkedett a tökre, ablaküveg is került egy törött palack cserepeiből. Tűzhelyet agyagból tapasztott, s egy rozsdás cső lett a kémény.

Az agyagból tapasztott tűzhely - ha jól megtömték kukoricacsutkával - csak úgy ontotta a meleget.

"Már nem is bánom, hogy a kalap elröpült a fejem fölül - gondolta Manófalvi Manó a tűz mellett üldögélve. - Ez a tökház jóval melegebb lakásnak ígérkezik."

Egy baj volt csupán: a tökházat mindenki meg akarta enni, aki csak arra járt vagy repült. Manófalvi Manónak unos-untalan fel kellett tápászkodnia a jó meleg kuckóból, hogy a varjakat, pockokat, nyulakat elriogassa.

- Nem látjátok, hogy ebben a tökben laknak? - kiabálta mérgesen, lúdtollseprűjével hadonászva. - Ez nem megennivaló!

Lámpagyújtás után nemigen háborgatták, mert a tökházikó ablaka messzire világított, s még a legvaksibb vén varjúnak is feltűnt, hogy amiben lámpa ég, az nem ehető. Manófalvi Manó ilyenkor nyugodtan nekiülhetett újságot olvasni.

Egy este épp a híreknél tartott ("...leugrott a mozgó kerékpárosról, és megütötte magát Bolha Barnabás szalmafalvi lakos..."), amikor kintről csámcsogást hallott.

Ugyan ki csámcsoghat odakint? Manófalvi Manó el sem tudta képzelni. Mikor azonban a tökházikó falán lyuk keletkezett, s a csámcsogást már úgyszólván a szobában lehetett hallani, Manófalvi Manó rádöbbent, hogy valaki - lámpavilág ide, lámpavilág oda - megint belerágott a tökbe. Felkapta a seprűt, és kirohant.
Egy induri-pinduri malac rágta a házat. Manófalvi Manó még soha életében nem látott ilyen hitvány kis malacot. Nem is teketóriázott vele sokat: egyszerűen odébb söpörte.
A kismalac gurult, és torkaszakadtából visított:
- Ui, ui, ui!
- Majd adok én neked másnak a házát bekebelezni! - fenyegette Manófalvi Manó a seprűjével.
A malacka bánatosan nyöszörgött:
- Éhes vagyok! Már órák óta nem ettem!
- Akkor sem kell fölfalni a házamat! Különben is adhatok neked kukoricalepényt. Tessék, kerülj beljebb!
Kukoricalapény! Édes, drága kukoricalepény...
Fél perc múlva csámcsogástól visszhangzott az egész tökház.
- Ez aztán ízlik nekem! - mondta a kismalac két harapás között.
- Ne beszélj teli szájjal! - figyelmeztette a manó. - És főleg ne csámcsogj! Evés közben szíveskedjél csukva tartani a szádat!
A kismalac szelíd mosollyal nézett rá:
- Hiszen úgy nem lehet enni!
- Dehogynem! - biztatta a manó. - Próbáld csak meg!
Rövid kísérletezés után a kismalac megállapította, hogy csakugyan lehet csukott szájjal enni. Mire ezt jól begyakorolta, elfogyott az egész tál délről maradt kukoricalepény.
- Úgy jóllaktam, mint a duda! - dőlt hátra a kismalac szuszogva. - Még el is álmosodtam.
Manófalvi Manó megsimogatta a feje búbját.
- Aztán ha hazamégy, otthon is jusson eszedbe, hogy szépen kell enni!
Erre a kismalac váratlanul sírva fakadt:
- Ui, ui, ui!
- Szent Szilvamag! - kiáltott Manófalvi Manó. - Most meg ki bántott?
- Senki! - szipákolt a kismalac. - Csak eszembe jutott, hogy nekem nincs is hova hazamennem...
- Ejha! Hát nincs otthonod?
- Ni... nincs... Elkergetett a gazda, mert azt mondta, olyan kicsi vagyok, mint egy szem mazsola. És belőlem úgysem lesz soha tisztességes disznó!
A derék manó szíve megesett a kismalacon. Azt mondta hát neki:
- Tudod mit, te Mazsola? Maradj itt nálam! Úgyis mindig egyedül vagyok, s hacsak nem fúj erre a szél egy-egy újságlapot, bizony sokat unatkozom magamban.
A kismalac hirtelen szólni sem tudott örömében. Orrocskáját beletörölte Manófalvi Manó nadrágszárába, és összevissza röfögött:
- Manócska, kedves Manócska, de jó, hogy itt maradhatok! Hova is mentem volna, mivé is lettem volna?
A nagy örvendezés után közös erővel betapasztották a lyukat, amit Mazsola rágott a tökhéjon. Igaz, Mazsola inkább csak nézte, hogyan dolgozik Manócska. Nagyon álmos volt már.
El is aludt a kályhalyukban.

készítette: Hepka Judit – óvodapedagógus forrás:http://gyermekkucko.blogspot.com/p/balint-agnes-mazsola tortenetek.html kép forrása: https://www.tixa.hu/mazsola-es-tade-babjatek-20260307

Őszi kincskereső

forrás: pinterest

Manóműhely

Kedves Pitypangos, Cserbókás gyerekek, szülők, nagyszülők!

Elérkezett az október, de még élvezhetjük a meleg napokat és az enyhe éjszakákat. Reggelenként harmatcseppek csillognak a leveleken és a virágokon, esténként pedig már változik a lenyugvó nap fénye.

Kerek tök ül az asztalon,
mosolyog az ablakon.
Narancssárga, gömbölyded,
őszi szélben integet.
Papírból most tököt készítünk,
ragasztunk és együtt nevetünk.
Levél kerül a tetejére,
kis száracska a közepére.
Ha elkészül, milyen csoda!

A képek segítségével megmutatjuk, hogy milyen formára vágjátok a színes papírt. A barkácsolás közben nyugodtan válasszatok különböző színű papírokat, díszítsétek a tököket levelekkel, mintákkal, és természetesen a legfontosabb: alkossatok örömmel!

A papírtök elkészítésének mintája

- színes papír vagy karton
- olló
- ragasztó
- ceruza
- zöld papír a levélhez és barna a szárhoz
- díszítéshez tetszés szerinti apróságok

Jó alkotást, sok-sok vidám őszi pillanatot és gyönyörű papírtököket kívánunk a Manóműhelyben!

készítette: Rupa Etelka – pedagógiai asszisztens képek: saját

Keress 5 különbséget!

Számolj és írd be!

Számold meg, hány darab van az egyes őszi gyümölcsökből,
és írd a megfelelő számot a négyzetbe!

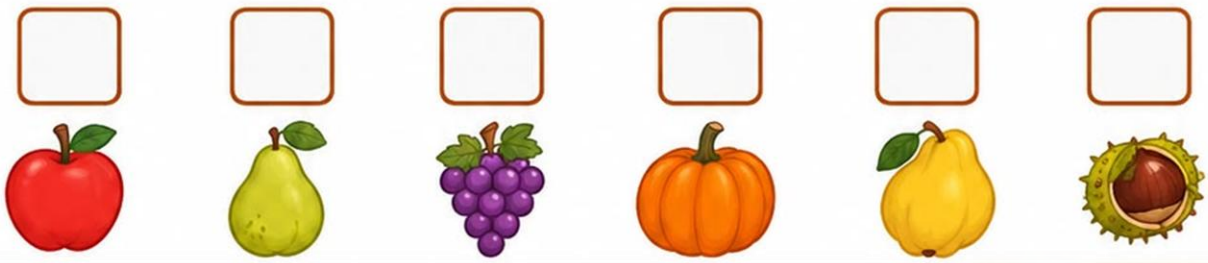

Megtalálod a párját?

Vigyázz trükkös a feladat! (fordítva van a sorrend)

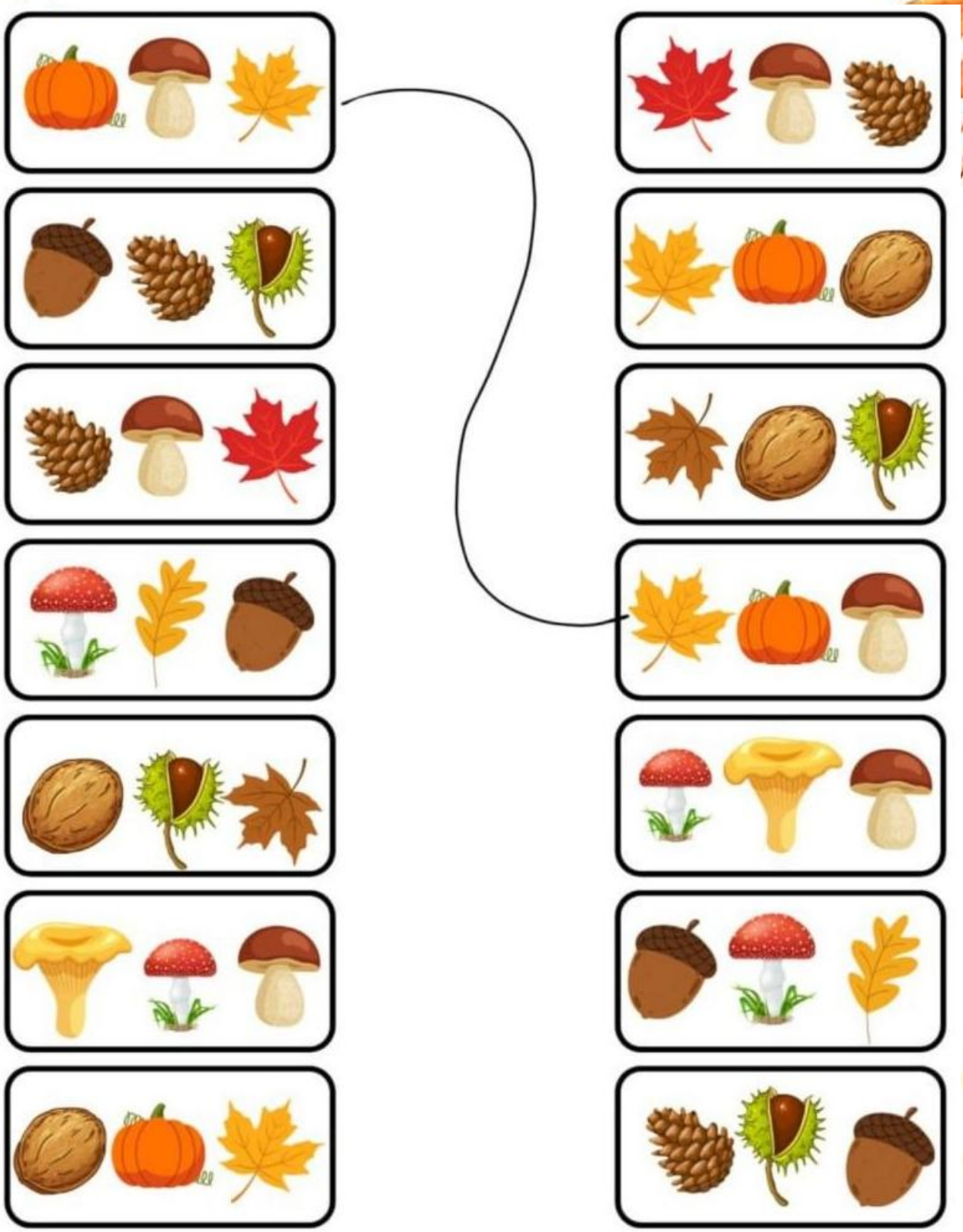

Segíts az állatoknak!

Számolj és köss össze!

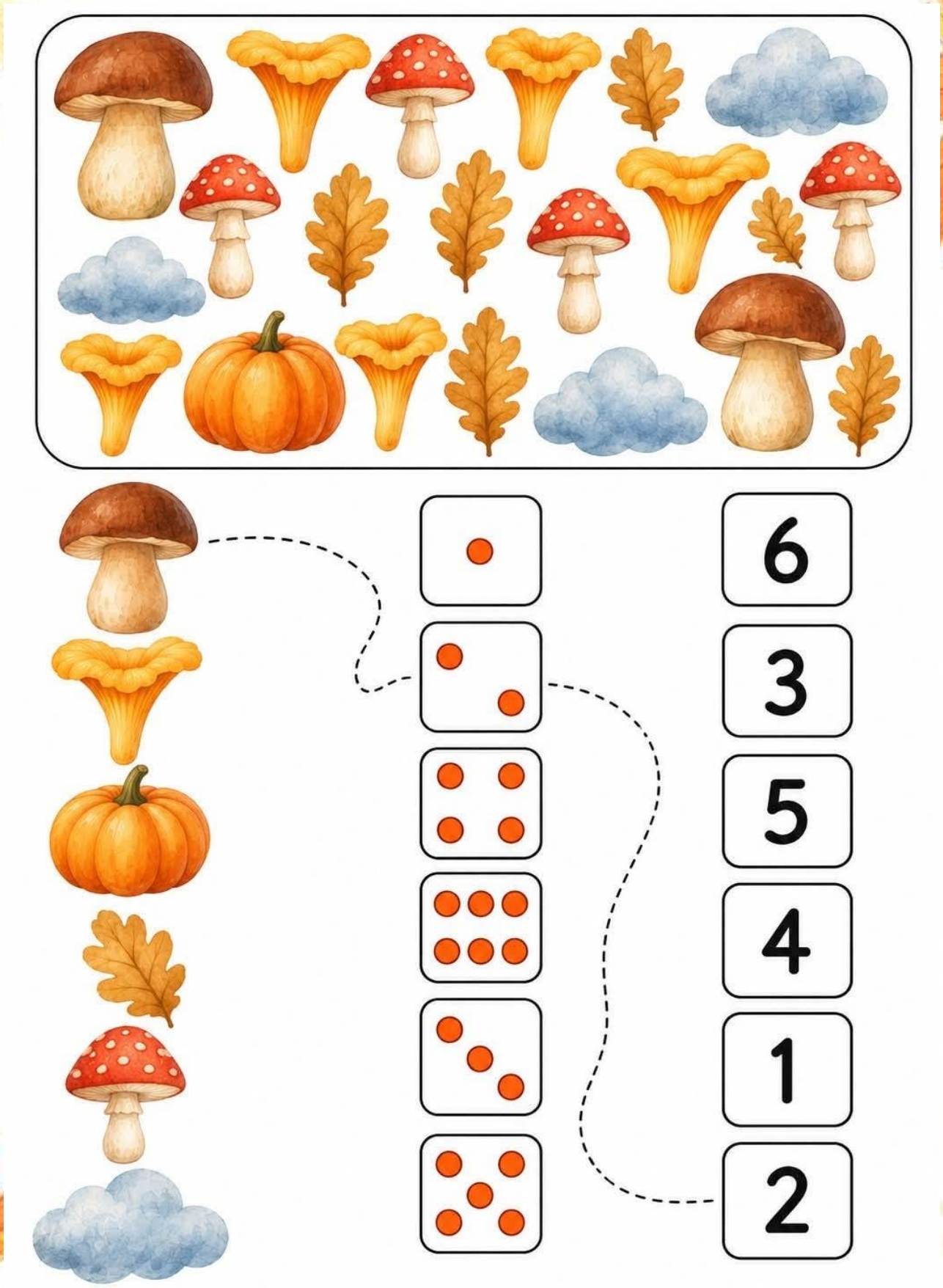

készítette: Szegfü-Raffer Petra – óvodapedagógus forrás: pinterest

Egyszer volt, hol nem volt

Mátyás király és a százesztendős ember
(magyar legendamese)

Mátyás király a budai hegyek között sétálva, csudálkozva állott meg egy kert előtt. Egy igen-igen öreg ember fát ültetett a kertben.

- Hallod-e, öreg - szólította meg a király -, talán bizony nem eleget dolgoztál ifjúkorodban? Most már pihenhetnél.

- Igaz, felséges uram, eleget dolgoztam - mondotta az öregember - de nekem öröm a munka. Bárcsak még sok esztendeig dolgozhatnám!

- Hány esztendős vagy?

- Kerek száz.

- S azt hiszed, örömét éred ennek a fának?

- Ha Isten akarja - felelt az öreg -, örömét érem, ha nem: majd örülnek a gyermekeim meg az unokáim. Nem érdemes ezek örömééért ültetni?

- Na, öreg - mondotta a király -, ha megéred a fa termését, hozzál majd nekem belőle. Igazán kíváncsi vagyok, megéred-e.

- Viszek, felséges királyom, viszek, hogyne vinnék!

A király továbbsétált; aztán telt-múlt az idő, esztendő esztendő után múlt, nőttek, növekedtek a százesztendős ember ültette gyümölcsfák, s ím, egyszerre csak termettek is: gyönyörű szép piros almák mosolyogtak a százesztendős ember fáin. Aki látta, gyönyörködve nézte. Mátyás király bizonyosan megfeledkezett a százesztendős emberről (nem csoda, hisz folyton hadakozott hol a némettel, hol a törökkel), de a százesztendős ember nem feledkezett meg ám az ígéretéről. Mit mondok, százesztendős? Százöt esztendős volt már akkor, mikor a fák teremni kezdettek. Nosza, megtöltött egy kosarat a legszebb almákkal, s felballagott a budai Várba. Bezzeg, hogy az őr útját állotta a kopott ruhájú, görnyedezve tipegő aggastyánnak.

- Mit akar itt kend, öreg?

Mondja az öreg, hogy mi járatban van. Egyszeribe jelentették a királynak, hogy itt van egy igen-igen öreg ember, egy kosár almát hozott őfelségének.

- Hát csak eresszétek be - parancsolta a király.

Bement az öregember, szépen meghajtotta magát (no, nem kellett nagyot hajolnia, mert bizony már jól előregörnyedt a háta), s mondta, amint következik:

- Emlékszik-e, felséges királyom, arra az öregemberre, ki öt esztendővel ezelőtt fát ültetett?

- Emlékszem, emlékszem - mondotta a király, s felvidult az arca, mosolygott a szeme, amint újra látta a százesztendős faültető embert.

- Felséges uram csudálkozott, hogy öregember létemre fát ültetek, s megparancsolta, hogy ha megérem a termést, hozzak belőle felségednek. Íme, elhoztam az akkor ültetett fa első termését. Fogadja kegyesen, felséges uram királyom.

Mátyás király leszállott a trónusáról (körülötte állottak a fő-fő urak), az öregemberhez ment, nyájasan karon fogta, s leültette egy aranylócára. Aztán parancsolta a szolgáknak, hogy ürítsék tálba az almát, a kosarat meg töltsék tele színarannyal.

Hát persze hogy mindjárt teletöltötték.

Csak nézték, nézték a főurak, s csodálkoztak, bizony meg is botránkoztak, hogy a nagy, a hatalmas király egy ilyen szegény embert aranylócára ültet, s olyan nagy kegyességgel, olyan nagy szeretettel bánik vele. Ám a király éles szeme észrevette a nagy urak megbotránkozását, merően rájuk nézett, s azt mondotta nekik:

- Látom, csodálkoztok, egyik-másik még meg is botránkozik, hogy ezt a szegény öregembert így megtisztelem. Hej, urak, urak, büszke nagy urak, tanuljátok meg, hogy aki öregségében is ilyen dolgos, méltó rá, hogy a föld leghatalmasabb urai is megtiszteljék.

A büszke urak szégyenkezve sütötték le szemüket, miközben a király az öregembert újra karon fogta, s gyöngéden levezette a palota lépcsőin, ott aranyos hintajába segítette, s úgy küldötte haza kicsi kunyhójába...

VÉGE

készítette: Hepka Judit – óvodapedagógus
forrás: forrás: Benedek Elek: Vége jó, minden jó - és más mesék, Móra Kiadó, Budapest, 2012.
kép forrása: www.salartgaleria.hu, pinterest